

ערבי פסחים ניסן תתי"ב לפ"ק

אל נכדי היקר הבה"ח מרדכי נ"ו

מה מאוד שמחתי לקבל מכתבך בטוב, ומשמע מתוך דבריך כי מתעלה אתה על במתי התורה והחסידות בהתענגך על ה' בתוך שערי הישיבה הק', כה יתן ה' וכה יוסיף לך שתזכה לעלות ולהתעלות מעלה מעלה במעלות התורה והיראה.

ובמענה לבקשתך ושאלתך שאכתוב לך איך היו נראים הזמנים בשנים קדמוניות טרם הגיעו לעולם כל הווירוסים למיניהם, החל בקאווי"ד - 19 דרך קאווי"ד 20/22/23 וכו' עדי קאווי"ד 52 דהשתא ה"י עמו, ואיך השתנו הזמנים והנהגות העולם מאז ועד עתה, הרי קיימת בזה רישא דקרא שאל אביך וגו' זקינך וגו', והנני בזה לקיים סיפא דפסיקא "ויאמרו לך".

דע לך בני, נכדי אהובי ומחמד לבי, כי בשנים הללו, לפני כשלושים וארבעים שנה, לפני הטיילאנג הגדול בשנת תשפ"א היה בלבול גדול ונורא בעולם, מצד אחד היה נראה כי יושבים כולנו איש תחת גפנו ותאנתו, ישראל היו ישובים על אדמתם בארץ ישראל ומחוצה לה בארצות הגולה בשלווה מדומה, כמעט ולא שמענו בארצות הגולה על רדיפות מצד אינם יהודים כלפי אחב"י, תלמודי תורה וישיבות היו פתוחים בגאון, בתי מדרשות והיכלי תורה היו מלאים מפה אל פה באלפי יהודים אשר באו בשעריהם בוקר צהריים וערב מבלי חת ומבלי מורא.

באותם ימים, לא היו הישיבות כמו בזמנינו, שבחור נכנס לישיבה בגיל ארבע עשרה, ובמשך רוב ימי בחורו הוא סגור בין כתלי הישיבה לבל יחשף אל כל מיני מרעין בישין ברוחניות ובגשמיות, אלא בדרך כלל בחורי הישיבות קטנות היו חוזרים לבית אימם פעם בשבוע לשבת קודש, ואף היו ישיבות שתלמידיהם חזרו לביתם בכל ערב... בחורי הישיבות גדולות היו חוזרים לביתם פעם בשלושה או ארבעה שבועות, וזה כבר היה נקרא ישיבה מחמירה וסגורה.

מבין אנשי שלומינו החסידים היו כאלו שהיו פאלעטישנ"ס, חברי קונגרס, ומקורבים לממשל, הרבה מאנ"ש היו גבירים בעמם, ואף היו כאלו שחלשו על עסקים חובקי עולם, ממדינת סין (!) ועד מדינות אירופא, ממדינת הודו ועד מדינת אמריקע, אנשי עסקים היו נוסעים מקצה העולם ועד סופו כדבר שבשגרה. (אולי במכתב הבא אכתוב לך מעט איך היו נראים הנסיעות באותם הימים באיראפלאנען)

בתי הרפואה היו אז מרכזי כוח בכל העולם כולו, כמעט ולא היתה מחלה אשר לא היה לה רפואה, רופאים היו בעלי כוח והשפעה רבה עד מאוד, וכשח"ו היה אחד נזקק לרפואה היה מיד מחפש אחר הרופא הגדול ביותר, וכל מי שהיה בידו לשלם או שהיו לו קשרים לאנשים בעלי השפעה היה יכול לקבל את מיטב הרופאים והרפואות.

מדינת אמעריקא היתה אז מעצמת על, נשיא ארצות הברית (לשעבר) היה כמלך העולם, בידו היה לעורר את כל העולם למלחמה או לחילופין להשכיך בכוח הזרוע שלום בין מדינה אחת לשכנתה, למדינות המודרניות והחזקות כגון ארה"ב וישראל היו יכולות צבאיות אשר אין לשער, לא היה איום שיכל לאיים עליהם, הם בנו מערכות טכנולוגיות אשר הגנו על תושביהם מכל צר ואוייב, אנשים לא דאגו כלל וכלל מיום המחר או מאיזה אויב אשר יוכל להם.

עולם הטכנולוגיה הלך אז והתרחב והתפשט על כל העולם כולו במהירות אשר לא ניתן לתאר, בכל יום ובכל שעה נתחדשו חידושים רבים ועצומים עד למאוד, ולא היה כמעט אף תחום אשר הטכנולוגיה לא היתה שותף אצלו.

בכל יום ובכל שבוע הלכו והוקמו בתי עסקים רבים גדולים וענקיים, מרכזי קניות היו בכל עיר ועיירה, חנויות האוכל היו גדולי ממדים ורחבי היקף, עד כדי כך שהיו מרכזי קניות שנקראו "שאפינג מאל" אשר בשעריהם נכנסו מדי יום אלפי (!) אנשים.

זכורני, בליל פסח אחד, בערך בסוף שנות הסמ"ך, שמעתי מאחד מצדיקי דורנו, שאמר פשט על אחד מארבע קושיות בעל ההגדה, "שבכל הלילות אנו אוכלים בין יושבים בין מסובים, הלילה הזה כולנו מסובים", וביאר כך, ידוע שבארבע הקושיות טמונים רזין טמורין והם מכוונים כלפי אבינו אבינו שבשמים, והלילה עולה על הגלות, ובקושיא זו שואלים אנו מאבינו שבשמים, "מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות", היינו, מה נשתנה הגלות הזו, גלות האחרונה, מכל שאר הגלויות עד עתה, "שבכל הלילות", בכל הגלויות עד עתה, "אנו אוכלים בין יושבים בין מסובים", אנו שרויים בגלות, ופעמים אנו מרגישים יותר בנחת יותר, היינו מסובים, ופעמים אנו נטרדים על ידי גזירות מגזירות

שונות, היינו יושבים, אבל תמיד זוכרים אנו שגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל שולחן אבינו, ואילו "הלילה הזה", בגלות זו האחרונה, "כולנו מסובים", זיצן אנו אלע אנגעליינט, כולנו מרגישים נינוחים ובטוחים, עד כדי שאין אנו מרגישים צער הגלות כלל.

שער בנפשך מרדכי יקירי, היינו אז דור שלישי לאחר השואה האיומה שפקדה את אבות אבותינו, זקני ע"ה שהיה אבי סבא רבא שלך, וכן זקני מצד סבא רבתא שלך, עברו על בשרם את אותו גהינום עלי אדמות, הם ראו בעיניהם איך אלפי ורבבות יהודים הובלו אל השחיטה כצאן לטבח, ואנחנו נכדיהם הכרנו אותם, שמענו מהם על כל אלה, רבים רבים מאותם שרידי אש חיו בינו שנים ארוכות, כל חברי בני גילי היו נכדים ונינים לאותם ניצולים, אבל הרגשנו רחוקים מאותו דור שנות אור, מעולם לא חששנו לחיינו, לא באמת פחדנו מאנטישמיות, לא יכלנו בכלל לשוות בנפשינו מה עבר עליהם, כל כך בטוחים היינו במצבינו ובשלוחותינו.

כמעט ולא הייתה בעיה אשר לא ניתן למצא לה פיתרון, הכול תלוי רק ברצון איש ואיש ובנחישותו, לבעיה רפואית היה פיתרון רפואי, רופא טוב, ואם הוא לא יכול לעזור הולכים לחפש רופא טוב יותר, לבעיה כלכלית היה פיתרון כלכלי, אפשר ללכת ללמוד מקצוע, אפשר לשכור יועץ פיננסי, ואם הוא לא עוזר אז הולכים לאחד יותר טוב, לבעיה נפשית הולכים לפסיכולוג, ואם הוא לא עוזר אז הולכים לפסיכולוג יותר טוב, וכן הלאה וכן הלאה, מסקנת הדברים, הכול בידי אנוש ואין דבר הנבצר ממנו.

ההסתר פנים היה כל כך גדול באותם זמנים, ואנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא התקיים בנו במלא עוזו, תפילה לרבון העולמים שהוא העושה והמעשה לכל המעשים היה אצל הרבה אנשים אך ורק מתוך אמונה ולא מתוך ידיעה, רבון העולמים נתן לנו להרגיש כביכול שהכול תלוי בידינו, היינו ממש כנחש ההולך על גחונו ואוכל מכל הבא אל פיו מבלי צורך לפנות אל בוראו.

ובל נקדים המאוחר, טרם אתחיל לספר את אונך איך החלו כל בנייני אנוש, כוחו ועוצם ידו להתמוטט בבחינת ימוטו כל מוסדי ארץ, אספר לך מעט מהמצב הרוחני שהיה בזמנים ההם.

מצד אחד, בני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד, מוסדות התורה הלכו ופרחו במלא העוז ותעצומות, ישיבות ותלמודי תורה היו מלאים עד אפס מקום, עולם התורה היה כמו שלא היה מאז ומעולם, כוללים מלאים אברכים תלמידי חכמים היו בכל מקום אשר דבר המלך מגיע ויהודים שומרי תורה דרים שם, ארגוני החסד והעזרה לזולת עשו חיל, יהודים היו ערבים זה לזה ותמכו אחד במשנהו במלא העוז, חצרות הקודש היו במלא תפארתם, ותורת החסידות הופצה בכל קצוות תבל, והיה ממש בבחינת ומלאה הארץ דעה את השם, והיה נראה בעינינו כאילו זכינו לגאולה השלימה, ורק משיח צדקנו האדון לא הופיע עדיין.

רק בכדי לסבר את אונך בכדי שתבין מעט את הלך הרוח באותם זמנים, אם היית שואל אז בחור בגילך מדוע הוא מתפלל על גאולת עמינו, הרי שבתחילה הוא היה מדבר על הגלות ועל בנין בית המקדש, אך כשהיה מתחיל להעמיק בדבר, הרי שהיה מתקשה למצא הסבר המסבר את האוזן, הוא לא הרגיש שום חיסרון ממשי, הרי יש את חלק התפילה "ונשלמה פרים שפתינו", אין שום צר ומשטין מלפנינו ומאחרינו, והיינו זקוקים לשיעורים רחבי הסבר בכדי להבין את צער השכינה וגלותה בכדי להתפלל מעומק הלב שיבא ויגאלנו, רק בעלי מדרגה באמת התאבלו על חורבן בית מקדשינו, והרבה סיפורים מצדיקים קדמונים ישנם בנושא זה היאך שניסו לעורר את פשוטי העם להבין גודל החורבן וצער אדמטרינא.

באותם ימים, מאז החל האינטרנט להיכנס לחיי היום יום, ולחדור לכל חלק וחלק מחיי היום יום, הלכו ונתרבו האנשים מבין אנשי שלומינו שהשתמשו בכלי זה על כל פגעיו ונגעיו, ובעיקר בחלק הסאושל מידיע שזרע הרס וחורבן רב בכרם ה', העולם הלך ונעשה קטן יותר ויותר, כל המחיצות וההסגרים שנבנו על ידי מאורות הדורות בכל דור ודור נפלו, הגדרים נפרצו, וכל הנמושות ההולכים בצידי ובשולי הדרכים הלכו ונתקבצו כאגודה אחת מכל קצווי תבל, עד שהיו לקבוצה גדולה מאוד מתוכינו, עד שהגענו למצב כי מהרסין ומחרבין ממך יצאו.

האש הלכה ובערה כאש בשדה קוצים ורבים רבים חללים הפילה.

מנהיגי הדור ומאוריו ראו וחזו בחורבן היהדות ההולך ומתפשט ועיניהם כלו מראות, ומיד חלצו עוז ותעצומות ויצאו למלחמת ה' בעמלק ומחנות צבאיו, והתחילו לצאת בשער בת רבים כנגד נגעי הדור בכל כוחם ומעוזם, הם הקהילו קהילות בכל שער ובכל כיכר, דיברו לבני עדתם בכל עת מצא על גודל הסכנה האורבת בשער.

ערב חודש סיון, כמדומני בתחילת שנות העי"ן התאספו בארצות הברית כמעט כל הקהילות החרדים לדבר ה' תחת קורת גג אחת כחמישים אלף אנשים וטף (!) ובראשם אלופי ישראל רבנים אדמו"רים וצדיקים, ומשם יצאה הקריאה לעשות גדרים וסייגים המשמרים מן הנגע הרע ומן הסכנה.

מאותו יום החלה באמת המלחמה הארוכה הגדולה והמתישת, הנסתרת והגלויה, צריך אתה להבין מרדכעלע, שהמלחמה לא היתה כלל וכלל, בשונה מתקופות אחרות בהסטוריה רבת השנים של עמינו עם הקדוש, בהם גם כן נטשו מלחמות רבות ועצומות על ענייני יהדות וגדרי הדת, כגון בתקופות הרפורמים והאנולוגים והמשכילים וכו', אשר בתקופתם היתה המלחמה הרבה יותר ממוקדת ונקודתית, וידעו בדרך כלל מי הלוחם ומי הנלחם, מי לנו ומי לצרינו, כמו כן לא היתה המלחמה בפרשבורג מכוונת נגד המשכילים מאפריקא ולא המלחמה בווינא הבירה כנגד האנולוגים בבודפעסט, אלא כל מדינה ומדינה נלחמה כנגד המחרבים והמשטינים בעירם, הרי שבמלחמת האינטערנעט הייתה המלחמה כנגד כל העולם כולו בבת אחת.

גם לא היה קו ברור שאמר מי הם משנאי ה' ומי הם אוהביו, הרבה כיתות הלכו והתפשטו בעם ישראל, וכולם בשם תורת משה ונותנה בסיני, בדרך כלל היה הדיבור על אהבת ה' כביכול, לא ידח ממנו נידח, ועוד פסוקי תהילים ומאמרי חז"ל שהיו שגורים בפי פורצי הגדרות שטיהרו שרצים בשבעים לשון, וכל זב וצרוע היושב במיסתרים פתח פיו לחרף ולגדף כנגד מערכות ישראל מתוך ביתו וקול שופרו הלך והרע מסוף העולם ועד סופו על ידי שופר האינטרנט, וכל זה על באיצטלא דרבנן וחסידות.

הטשטוש והבלבול היו רבים מאוד, הגבולות נמחקו, ושטחי ההפקר היו רבים עד למאוד, הן בשטחי החינוך בהם חדרו כל מיני אנשי בלע מוסווים באיצטלת מחנכים וטערעפיסטן למיניהם, הן בשטחי החסידות בהם קמו אנשים עם שיטות הפכיות מדעת תורה והתלבשו באיצטלת רבנן והטיפו לאהבת ישראל כשכוונתם באמת היא לאהבת אלו אשר עליהם כבר אמר דוד מלך ישראל ע"ה "משנאי ה' אשנא", כל אחד היודע לסלסל בגרונו הניחר ונקרא זינגער"ר הפך להוגה דעות בישראל, ואלפי צעירי הצאן נהו אחריהם וקראו ואמרו בגרון ניחר "אלה אלוהיך ישראל".

בבתי המדרשות עליהם כתבתי לך כבר ששעריהם היו פתוחים לכל דורש ומבקש ה' החלו להיראות אנשים מתוכינו אשר הלכו כלפי חוץ עם כל הלבוש החסידי, אך תוכם היה היפך מברם, ובמשך הזמן כבר נעלמה הבושה וראינו מהם שהלכו עם שטריימל וווייסע זאקן עם פאות ארוכות בצידי פניהם, ואילו צורת זקנם הושחת לגמרי כפי צורך המוד"ע והאופנה, ולא היה מי שיעיז להרים חרב וחנית בפניהם, שהרי כוחם היה רב, ואת שיחם וסיגם הם הלבישו במלבושי תורה ואמרי חסידות אשר היו כשחץ כלעג וכארס נחש כלפי כל הקדוש והיקר, והיה נראה כביכול שהמחלוקת עמם היא מחלוקת לשם שמים שסופה להתקיים.

הם כביכול הצטיירו כלוחמים על שיטתם שהיא גם כן שיטה ודרך בעבודת ה', כאילו המחלוקת היא כמחלוקת שמאי והילל עליה נאמר אלו ואלו דברי אלוקים חיים, לא היה מי שיקום ויאמר אל האנשים הרעים "קומו וצאו מתוך העדה", הם היו כברי פלוגתא של מרגן ורבנן, ובפרט שהם הציבו בראשם אנשים אשר ידם רב להם בתורת הנגלה והנסתר היודעין לטהר את השרץ ולהתיר את המותר.

מחזות כגון תפילות בבתי מדרשות שהיו יותר כקונצערט מלווה בכלי עוגב, עליהם כבר יצא החרם על ידי החתם סופר וגאוני דורו החלו להיות נפוצים בקרב מחנינו בשם החסידות ובשם הבעש"ט הק' רח"ל, והכול בשם ה' ובשם תורתו,

חינוגות מלאים הוללות ושחוק במשך לילות ארוכים כמחולי הבעל נערכו בקרב בני הנוער, בהם עברו על איסורי תורה בשם אהבת ישראל וקירובם לאביהם שבשמים, היו נקראים בשם "זיץ" ו"באטע", והיה מאוד קשה להבחין בין הטמא לטהור ובין המותר לאסור.

האמת ניתנת לאמר שמאז שלהי שנות העי"ן ובפרט בתחילת שנות הפ"א החלו אי אלו בעלי דעת ובעלי חזון לנבא בחכמתם העדיפה מן הנביאה כי עומדים אנו בפני טיילאנ"ג בכלל ישראל, כדוגמת הטיילאנ"ג שהיה בזמן החתם סופר, בזמן כת ש"ץ, ועוד זמנים במשך ההיסטוריה של עמינו עד למעלה בקודש בזמן מרע"ה שהפריד את עדת ה' מעדת קורח, אך קולם היה כקול קורא במדבר, ולא היה נראה לעין בשר איך דבר כזה יוכל להתממש במציאות הדור שהיה כל כך שקוע עד צוואר בכסות עינים, וטשטוש הגבולות היה כל כך גדול, בפרט שאותם כתות היו מלוכשים במלבושי קודש ה"י.

קבוצות מקבוצות שונות התאספו חדשים לבקרים על גבי גלי האינטערנעט, והיו נקראים בשם ה', כגון קבוצות שכל מטרתם כביכול להודות לד' בכל רגע ולהלל את שמו, קבוצות של שיעורי תורה, קבוצות שמטרתם היא אך ורק חסד עם הזולת, קבוצות של חיזוק יומי, ועוד ועוד, ובאמת שהיה נראה שכבוד שמים מתרבה על ידם, אך האמת לאמיתה היה שכל שיחם וסיגם היה על ידי הבעל דבר למען יוכל הבעל דבר המתחייב משום צובע, להכניס עוד ועוד רבים וטובים אל תוך רשתו.

החושך הלך וגבר מיום ליום, מבלי שנשים לב הלכו וכבו המאורות, וכמעט שנפל הדור כולו אל שער החמישים.

עוד יכול אני להרחיב את היריעה עוד ועוד, ולתאר לך ימים כלילות עד כמה גדול היה הטשטוש, ואיך עבד הסטרא אחרא וחילוליו ללא לאות, אך קרצה היריעה מהכיל, על כן אתחיל כעת לספר לך על גאולתינו ופדות נפשינו, ואיך שומר ישראל אשר לא ינום ולא ישן חמל עלינו ברוב חסדיו, והתחיל לסבב אתה הסיבות ולשדד מערכות תבל בכדי להציל עמו מיד בוזזיו, עד הטיילאנ"ג הגדול שהיה בשנת תשפ"א ויזכר לזכות לדורות הבאים על ספר דברי הימים, למען ידעו דורותינו כי הוא לבדו ימלוך מלך, ונצח ישראל לא ישקר.

לקראת סוף חורף תש"פ, מיד לאחר ימי הפורים, החל להתפשט ברחבי תבל ווירוס הקאראנ"א המגיע ממדינת סין, בתחילה היה נראה שזה רק עוד מחלה חולפת כשאר המחלות, ובודאי עולם הרפואה הגדול החזק והנורא שהיה באותם הימים יוכל לו.

אך ככל שחלפו הימים הלכו והתגברו הגזירות, רבון העולמים התגלה לעין כל במלא עוזו, ויד ה' היתה בכול, בתוך שבוע אחד הלך ונסגר כל העולם כולו, מדינות רבות ועצומות סגרו שעריהם, עסקים ומוסדות רבי זרועות הלכו ונפלו שדודים ביד ה', מנהיגי עמים ומדינות עמדו חסרי אונים ואובדי עצות, כל העולם היה על ברכיו.

תחילה היו כאלו שאמרו, חבי מעט רגע עד כי יעבור זעם, בתוך שבוע או שבועיים נתגבר על ידי כוחנו ועוצם ידינו על האוייב החדש שבא בפתחינו והכול על מקומו ישוב בשלום, הרי מאות בשנים צברנו כספים ואוצרות רבים, ידע רב ועמוק בכל מכמני הרפואה, ובודאי ננצח ונוכל לכל משבר ולכל צרה.

אך לא כך היו הדברים, מיום ליום הלך והתברר כי מותר האדם מן הבהמה אין, ועוד ועוד מנהיגי עולם הרימו ידיהם ואמרו בפה מלא, "ידינו תקצר מלהושיע, אצבע אלוקים היא", בורא עולם התגלה לעין כול והחל לשתות אותות ומופתים בברואיו, וכל העולם היה חרדה גדולה עד למאוד.

שמעתי אז בשם אחד הרופאים הגדולים ביותר שהתבטא ואמר: "500 מאות שנים של עבודה בבנין עולם הרפואה נמחקו בשבוע אחד, ויקח עוד 500 שנים לפחות בכדי לבנותו מחדש", ויושב בשמים ישחק.

בכל פעם שחשבו הרופאים שמצאו איזה פיתרון ורפואה למכה, הרי שמהר מאוד התברר להם כי הם גילו טפח וכיסו טפחיים, מדינת אמעריקע שהיתה עד אז המעצמה הגדולה ביותר, עם הרופאים הטובים ביותר קבלו את המכה הגדולה ביותר, בכל יום מתו אלפי אנשים, ובתי הרפואה הלכו והתמלאו בעוד ועוד אנשים שהלכו ואבדו את אימונם ובטחונם באנשי הרפואה, אנשים העדיפו להישאר בביתם עם המחלה מאשר ללכת לבית הרפואה אשר כמעט כל באיה לא ישובו.

אנשים אבדו את בטחונם, את פרנסתם ואת מקור לחמם, כל בתי העסק הגדולים הלכו וקרסו בזה אחר, ובתחילה היה נראה ממש כי קץ כל בשר בא לפניו.

מהר מאוד החלו אנשים לשאת את עיניהם לשמים ולהבין ולהודות כי "אין לנו על מי להישען אלא אל אבינו שבשמים".

הגזירה הקשה ביותר היתה לכלל ישראל החרדים לדבר ה' אשר נאלצו לסגור את שערי מפעלי התורה, תלמודי התורה לתשב"ר סגרו שעריהם, בתי מדרשות היו נעולים על מנעול ובריה, אפילו תפילה במנין היתה נקראת סכנה, ובתחילה היה נראה כי זהו הסתר הפנים הגדול ביותר שהיה מאז שנות נלחמת העולם השנייה.

אך מהר מאוד התחזקו אנשי ה' וחושבי שמו, ובהנהגת מוריהם ומורי דרכם מאורי ישראל החלו לחשב חשבוננו של עולם ולטכס עיצה ותבונה היאך לעבוד את ה' גם במצב זה, מנייני תפילה החלו לצוץ בכל עבר ובכל פינה, תחת כל ברוש רענן ותחת כל נעצוץ נתקבצו ובאו זעיר מפה וזעיר משם להתפלל שחרית מנחה וערבית מתוך אמונה ושמחה.

כמובן שהכול היה תחת השגחה על כללי הבריאות וחוקי המדינה, כגון שמירת מרחק אחד מרעהו ובלי התקבצות של אנשים רבים יותר מדי, שיעורי תורה היו על ידי הטעלעפון לצעירי הצאן לבחורי הישיבה ואף לאנשים בעלי בתים זקנים עם נערים.

חג הפסח עבר עלינו מתוך התחזקות באמונה וידיעה שהכול מאתו והכול בידו ותחת ידו לא תצא שגגה ותקלה כי הוא קל אמונה ואין עוול.

לאחר חג הפסח החלו אוהבי ה' לטכס עיצה היאך להמשיך בקיום מוסדות התורה מבלי לפגוע בכללי הזהירות עליהם מצווים אנו ועומדים במצוות ונשמרת מאוד לנפשותיכם, ועד מהרה נמצאו עצות ותחבולות שונות ומשונות שהיו בתחילה קשים עד למאוד, אך מלך ישראל וגואלו עמד לימין עמו ושלח את עזרו מן שמיא עד כי הצליחו בחפצם ורצונם לעשות רצונו.

ומצד שני, זה לעומת זה, כאן התעוררו להם אותם פוחזים ורקים עליהם כתבתי לעיל, כל אלו אשר שם ה' בפיהם ושם הבעל בליבם, וכאן מצאו בעלי חובה לגבות את חובם, כמובן שבאו הם כאשר פסוקי תורה בפיהם וניסו בכל דרך ובכל תחבולה לסגור לנעול ולעקור כל דבר אשר ריח תורה וקדושה נודף ממנו, וטענתם בפיהם, "ונשמרתם", "חילול ה'", "רציחה", "רדיפה", ועוד ועוד.

לא היה משנה להם כלל וכלל מה הם כללי הבריאות מטעם חוקי המדינה, ולא מה אומרים הרופאים, באם ראו הם יהודי החרד לדבר ה' מקיים מצווה ברבים, הרי שמיד עמדו הם כקנאים לדבר ה' ומיחו בידם, או שמסרו אותם בטענות ועלילות שווא לשלטונות החוק אשר פעמים שמעו להם ופעמים שדחו אותם באומרים שאין הם רואים את העבירה על החוק.

ואספר לך מרדכי יקירי דוגמא אחת שחוויתי על בשרי אז בימים ההם ערב פסח תש"פ.

מטעם קהילתינו הקימו אז ליי"ן טעלעפון שהעביר לכל אנשי הקהילה הודעות חשובות היאך להתנהג בימים כאלו, כמו כן היה ניתן לשמוע דברי חיזוק ושיעורי תורה מסוגים שונים כיד ה' הטובה.

כיומיים לפני חג הפסח שנת התש"פ היתה על הליי"ן הודעה בנוגע לשריפת חמץ, בהודעה נאמר שהיות ועל פי חוקי המדינה והבריאות אסור להתאסף הרבה אנשים יחד, על כן לא יהיה בשנה זו כמו בכל השנים עד אז שריפת חמץ כללית לציבור גדול ורב, אלא כל אחד ישרוף החמץ בחצירו הפרטית, וכמובן שיעשה זאת בזהירות ויותר אך ורק את עשרת פירורי החמץ מליל הבדיקה, וישרפם בזהירות רבה, ובאופן כזה לא יסכן עצמו ואחרים, ואין בזה משום איסור ועבירה על חוקי המדינה.

כמובן שאנוכי הקטן, זקינך אוהבך, נשמעתי להוראות שנתנו, ובערב החג סמוך לסוף זמן ביעור חמץ עמדתי בחצר ביתי יחד עם אמך ושאר ילדי דודיך, הכנסתי את פירורי החמץ יחד עם שיירי מצוות חג הסוכות דאשתקד אל תוך הגרי"ל וקיימתי בדחילו ורחימו את מצוות היום, מצוות ביעור חמץ, תוך כדי אמירת כל חמירא וחמיעא בכוונה.

לפתע פתאום, בעוד הלהבות הנמוכות הולכות וכבות, בא ועמד לפני אחד מאותם מסיתים ומדיחים, מראה פניו היה נראה ככווי, חצי חיה חצי בהמה, פאות עמוסים בגע"ל משני צידי פניו עד מתחת ללחיו, זקנו מושחת וגוזז, חולצתו משובצת בצבעים שונים, מכנסיו ירוקים, ומשקפיו משונים במראם, וכול כולו אומר עזות וכעס, הוא היה נראה כשור הרואה צבע אדם, והחל לנהום ולשאוג לעברי דברי שחץ ובלע:

"מענטשן שטארבן, די ווייסט? לעש שוין אויס די פייער!"

נדהמתי ונשתוממתי למשמע אוזני, מה חטאי ומה פשעי? היה נראה ונשמע ממנו כאילו אני ועשרת פירורי החמץ שביעתי כמצוות קוני הם הם הגורמים למגיפה ההולכת ומתפשטת בכל קצווי תבל.

מה ענין שמיטה אצל הר סיני? קפצה ועלתה השאלה במוחי, מה לו ולשריפת החמץ שלי?

עוד אני עומד ומשתומם לו, הרי שהוא מוציא מכיסו את כלי הנשק היחיד בו הוא יודע להשתמש והחל לאיים עלי:

"אויב די לעשסט נישט אויס די פייער די מינוט כאפ איך א ווידאו פון דיר און עס גייט ארום פארן אויף סאושל מידיע"

נונו, עניתי לו בשאננות, אך בליבי בערה חמתי ועלה קצפי עד לאין ערוך, חשבתי לשאול אותו אם מותר לי לשיטתו לאכול מצה ומרור הלילה הזה או שגם זה יגרום למיתת אנשים, אך שמתי לפי מחסום, אין אני יורד לרמתו הנמוכה, ונתתי לו לעשות כרצונו.

והנה הוא מתחיל לצלם אותי ואת מדורתי הצנועה באמרו לתוך המצלמה:

"דא האסטו נאך א יוד, (תוך שהוא מדגיש בקול את המילה "יוד" בזלזול ובלעג) וואס הארגעט מענטשן מיטן נאמען פון די אייבישטער, מסתמא האסטו גידאוונט מיט מנין היינט, מסתמא ביסטי גיגאנגען מקווה"

וילך לדרכו לתפוס עוד "יוד" שהורג ורוצח את שכניו ואת אחיו.

הרבה זמן לאחר מכן עוד הדהדו הדברים באוזני ולא הצלחתי להבין, מה הוא רצה ממני אותו פוחז וריק, מה עשיתי שלא כהוגן, וכי אם הייתי צולה בשר על אותה אש גם אז היה נזעק, הרי לא עברתי על אף חוק מחוקי המדינה, לא סיכנתי אף אדם, מה לו כי יצעק?

ואז הבנתי הבנה עמוקה, הבנה כואבת, הבנה חדה וברורה, "עס קומט א טיילאנג".

לפתע הבנתי מה היה ההסבר שנתנו הקאפוט"ס מאחב"י לעצמם בימי האופל, עת אשר מסרו אחיהם לידי החיות הנאצי"ס לרציחה, עד אותו מקרה לא הצלחתי להבין מה היה חשובונם ואיך יכלו לחיות עם מצפונם.

אבל אז הבנתי שגם הם באו עם חשובונות לשם שמים, בעצם הם היו שונאי דת עוד הרבה מלפני בא היטלער וחיילותיו, הם עצמם היו פורקי עול, ומראה של יהודי שומר תורה ומצוות בגלות היה כצנינים בעיניהם, משום שזה חייב אותם, ולכן בבוא גזירת השואה הם האמינו בכל מאודם שאילו רק נתדמה לגויים ונשמע לחוקותם הם יעזבו אותנו לנפשינו, ולכן הם הלכו בחוצות גטו וורשא ובפיהם זעקה: "אם נשמע להוראות הגרמנים ולא נעשה מניינים במחתרת, ולא נאפה מצות בבונקרים, אזי יתנו לנו לחיות, וכל המקיים מצוות כנגד חוקות הגסטפו הרי דינו דין רודף", וכך הם הלכו ובנו בתוכם שנאה תהומית כלפי אחיהם במידה רבה כל כך, עד שקניית חיי שעה שלהם עצמם על ידי רדיפת אחיהם היתה קלה ונכונה בעיניהם.

פארשטייסטו מוט'ל טייערער? די נקודה איז אזוי:

אותם כתות מכתות שונות היו בעצם פורקי עול ופורצי גדרות, אך עד אז הם היו צריכים לבלוע בשתיקה ולסבול את פריחת עולם התורה במלא עוז, הם גם כן ידעו שהאמת היא עם שומרי הגחלת האמיתיים, ולכן הם היו צריכים להתלבש באיצטלות דרבנן ובשמות קודש כאילו מטרתם היא גם כן לעבוד את ה' ולקרב את הרחוקים.

ואילו כשרק הזדמנה להם ההזדמנות לסגור את מוסדות התורה עם גושפנקא של דינא דמלכותא ועוד עם פסוקים מתורתינו הק' "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" "ואהבת לרעך כמוך", הרי שהרגישו כאילו התגשמה נבואתם וחלומם, וחזון דברי הימים שלהם הפך למציאות, הנה לא עוד מוסדות תורה השומרים על קלה כבחמורה, לא עוד מסגרות לימוד, לא עוד שולחנות על ידי צדיקי הדור, מכאן והלאה הכול הפקר, כל כלל ישראל יושבים ספונים בביתם ונאלצים להתפלל בביתם ביחידות, ולכל היותר הם מתפללים ברחוב העיר, אין עוד תלמודי תורה היכולים להחליט מי הם מכניסים בשעריהם ומי לא.

ולכן, כיון שהותרה הרצועה בעיניהם, הרי לא ניתן עוד להבחין בין טוב לרע, מכאן ולהלאה בכל פעם שהם ראו איך חיילי צבא ה' האמיתיים מטכסים עיצות לעבוד את בוראם כמימים ימימה הרי שהיה הדבר לצנינים בעיניהם, ולכן הם לא יכלו עוד להסתתר מתחת למסווה אשר שמו על עצמם, וחרצו לשונם ושיניהם ושלפו את חרבותיהם ויצאו בגלוי במלחמת חרמה.

המה חגו ונעו כשיכורים ממרפסת אחת לחברתה וממנין אחד למשנהו, צלמו הקליטו וניסו למסור לשלטון את עוברי מצוות המלך אשר בעצם לא היו כלל ועברייני חוק.

באותו זמן שאלפי גויים טיילו והצטופפו בפארקים למיניהם באין מפריע, היו עסוקים אותם עזי מצח לחפש היכן יש עוד מנין של עשרה "יודעלעך" המתפללים שחרית לקונם, באתות זמן שאלפי יהודים אשר אינם שומרים תורה ומצוות בארץ ישראל עמדו והפגינו באישור המשטרה בכיכר הבימה בתל אביב על הקמת ממשלה חדשה היו

עסוקים גייסות המשטרה הציונית לרדוף ולהכות יהודים שומרי גחלת במאה שערים ובבני ברק שהעזו לצאת מביתם.

מכאן והילך הלכה המלחמה והחריפה, הבלבול נעשה פחות יותר ויותר, הבירור נעשה חזק יותר ויותר, בכל יום נתברר עוד ועוד מי לד' ומי לצריו.

עד שבשלהי שנת תשפ"א כאשר כל מוסדות התורה עמדו על תילם במתכונתם החדשה, וכל העולם התרגל למציאות שה' הוא המלך, ברצותו מחיה וברצותו ממית, ברצותו מעני וברצותו מעשיר, ברצותו בונה וברצותו מחריב, וידע כל יצור כי הוא יצרו ולו המלוכה, אז נשארו אותם שלא הספיקו לחזור בתשובה מחוץ למחנינו, ונשארו מעבר לגדרות החדשים החזקים והבצורים אשר הולעים ונבנים מאז ועד עתה בעוז ותעצומות מסביב לכרם ה' ההולך ופורח ומשגשג.

אמשיך לכתוב לך עוד מה היה אז ובהמשך השנים בעזר השי"ת בהזדמנות אחרת, ולבנתיים תדע להודות לשמו הגדול על שזכית להיוולד בדור אשר לאחר הבירור ואינך זקוק לעמוד בנסיונות אשר התנסו בהם אבות אבותיך.

ולעת עתה אברכך שתגדל ותעלה במסילה הטהורה כשאיפת הוריק ומוריק.

זקינך אוהבך עד למאוד וחפץ בהצלחתך